

Nieuwe regelen betreffende uitlevering en andere vormen van internationale rechtshulp in strafzaken

(Uitleveringswet)

Goedkeuring van het op 13 december 1957 te Parijs tot stand gekomen Europees Verdrag betreffende uitlevering, van het op 20 april 1959 te Straatsburg tot stand gekomen Europees Verdrag aangaande de wederzijdse rechtshulp in strafzaken en van het op 27 juni 1962 te Brussel gesloten Beneluxverdrag aangaande de uitlevering en de rechtshulp in strafzaken, met Protocol

NOTA VAN WIJZIGINGEN

(Ingezonden 4 juli 1966)

Nr. 11

I. In het ontwerp van wet, houdende nieuwe regelen betreffende uitlevering en andere vormen van internationale rechtshulp in strafzaken (Uitleveringswet) worden de volgende wijzigingen aangebracht.

A. **Artikel 5** wordt als volgt gelezen:

1. Uitlevering kan alleen worden toegestaan ten behoeve van:

a. een door autoriteiten van de verzoekende staat ingesteld strafrechtelijk onderzoek ter zake van het vermoeden, dat de opgeëiste persoon zich schuldig heeft gemaakt aan een feit waarvoor, zowel naar het recht van de verzoekende staat als naar dat van Nederland, een vrijheidsstraf van een jaar, of van langere duur, kan worden opgelegd;

b. de tenuitvoerlegging van een vrijheidsstraf van vier maanden, of van langere duur, door de opgeëiste persoon op het grondgebied van de verzoekende staat te ondergaan wegens een feit als onder *a* bedoeld.

2. Voor de toepassing van het voorgaande lid wordt onder een naar Nederlands recht strafbaar feit mede verstaan een feit waardoor inbreuk is gemaakt op de rechtsorde van de verzoekende staat, terwijl krachtens de Nederlandse wet een zelfde inbreuk op de Nederlandse rechtsorde strafbaar is.

3. Indien, in het geval bedoeld in het eerste lid, onder *b*, de veroordeling tot vrijheidsstraf bij verstek heeft plaatsgevonden, kan de uitlevering slechts worden toegestaan, indien de opgeëiste persoon in voldoende mate in de gelegenheid is geweest of alsnog zal worden gesteld om zijn verdediging te voeren.

B. **Artikel 9**, eerste lid, onder *d*, wordt als volgt gelezen:

d. hij bij rechterlijk gewijsde is veroordeeld, in gevallen waarin:

1. de opgelegde straf of maatregel reeds is ondergaan, of

2. die straf of maatregel niet voor onmiddellijke tenuitvoerlegging of verdere tenuitvoerlegging vatbaar is, dan wel

3. het gewijsde afkomstig is van de Nederlandse rechter en niet bij verdrag voor zodanig geval de bevoegdheid tot uitlevering is voorbehouden.

C. Aan **artikel 10** wordt een tweede lid toegevoegd, dat als volgt luidt:

2. Uitlevering wordt niet toegestaan in gevallen waarin naar het oordeel van Onze Minister de gevolgen daarvan voor de opgeëiste persoon van bijzondere hardheid zouden zijn in verband met diens jeugdige leeftijd, hoge ouderdom of slechte gezondheidstoestand.

D. Voor het eerste lid van **artikel 10** wordt het cijfer 1 geplaatst.

E. Het eerste lid van **artikel 13** wordt als volgt gelezen:

1. Een verzoek tot uitlevering kan slechts in overweging worden genomen, indien het voldoet aan de vereisten omschreven in de navolgende leden van dit artikel.

F. **Artikel 19** wordt als volgt gelezen:

Indien de overgelegde stukken naar het oordeel van Onze Minister niet voldoen aan de vereisten omschreven in artikel 18, of aan nadere vereisten gesteld in het toepasselijke verdrag, biedt hij de autoriteiten van de verzoekende staat gelegenheid tot aanvulling of verbetering, binnen een door hem te stellen redelijke termijn.

G. Het tweede lid van **artikel 28** wordt als volgt gelezen:

2. Bevindt de rechtbank

hetzij dat de door de verzoekende staat voorgelegde stukken niet voldoen aan de vereisten omschreven in artikel 18, of aan nadere vereisten gesteld in het toepasselijke verdrag,

hetzij dat het verzoek tot uitlevering niet voor inwilliging vatbaar is,

hetzij dat ten aanzien van de opgeëiste persoon geen sprake kan zijn van een vermoeden van schuld aan de feiten waarvoor zijn uitlevering is gevraagd,

dan verklaart zij bij haar uitspraak de uitlevering ontoelaatbaar.

II. In het ontwerp van wet, houdende goedkeuring van het op 13 december 1957 te Parijs tot stand gekomen Europees Verdrag betreffende uitlevering, van het op 20 april 1959 te Straatsburg tot stand gekomen Europees Verdrag aangaande de wederzijdse rechtshulp in strafzaken en van het op 27 juni 1962 te Brussel gesloten Beneluxverdrag aangaande de uitlevering en de rechtshulp in strafzaken, met Protocol, worden de volgende wijzigingen aangebracht.

A. **Artikel 2** wordt, na het onder *a* gestelde, als volgt gelezen:

b. bij artikel 1. De Regering van het Koninkrijk der Nederlanden behoudt zich voor de uitlevering om humanitaire redenen te weigeren, indien de gevolgen daarvan voor de opgeëiste persoon van bijzondere hardheid zouden zijn in verband met diens jeugdige leeftijd of hoge ouderdom of zijn gezondheidstoestand;

c. bij artikel 7. De Regering van het Koninkrijk der Nederlanden behoudt zich de mogelijkheid voor, geen uitlevering toe te staan, indien de verzoekende staat, overeenkomstig artikel 7, tweede lid, in overeenkomstige gevallen de uitlevering kan weigeren;

d. bij artikel 9. De Regering van het Koninkrijk der Nederlanden zal geen uitlevering toestaan, indien haar is gebleken dat de opgeëiste persoon ter zake van het strafbare feit waarvoor zijn uitlevering is verzocht, door de bevoegde autoriteiten van een derde staat onherroepelijk is berecht en, in geval van veroordeling voor dat feit, de veroordeelde zijn straf ondergaat, deze reeds heeft ondergaan of daarvan is vrijgesteld;

e. bij artikel 28. Op grond van het afzonderlijke regiem tussen de Benelux-landen aanvaardt de Regering van het Koninkrijk der Nederlanden niet het bepaalde in artikel 28, eerste en tweede lid, in haar betrekkingen met België en Luxemburg.

De Regering van het Koninkrijk der Nederlanden behoudt zich de mogelijkheid voor, van deze bepalingen af te wijken voor zover betreft haar betrekkingen met de andere lid-staten van de Europese Economische Gemeenschap.

B. **Artikel 4** wordt na de aanhef als volgt gelezen:

a. bij artikel 2. De Regering van het Koninkrijk der Nederlanden behoudt zich de bevoegdheid voor, een gevolg te geven aan een verzoek tot rechtshulp:

i. indien er ernstige redenen bestaan om te vermoeden, dat het is gedaan ten behoeve van een onderzoek, ingesteld met het oogmerk de verdachte te vervolgen, te straffen of op andere wijze te treffen in verband met zijn godsdienstige of staatkundige overtuiging, zijn nationaliteit, zijn ras of de groep van de bevolking waartoe hij behoort;

i.i. voor zover het betrekking heeft op een vervolging of berechting welke onverenigbaar is met het beginsel „ne bis in idem”;

i.i.i. voor zover het is gedaan ten behoeve van een onderzoek naar feiten ter zake waarvan de verdachte in Nederland wordt vervolgd;

b. bij artikel 11. De Regering van het Koninkrijk der Nederlanden zal de tijdelijke overbrenging, voorzien in artikel 11, slechts toestaan, indien het een persoon betreft die op zijn grondgebied een straf ondergaat, en indien bijzondere omstandigheden zich daartegen niet verzetten;

c. bij artikel 22. De Regering van het Koninkrijk der Nederlanden zal slechts kennis geven van de in artikel 22 bedoelde beslissingen ten aanzien van de tenuitvoerlegging van de straffen en maatregelen, voorzover de organisatie van het strafregister zulks toelaat.

d. bij artikel 26. Op grond van het afzonderlijke regiem tussen de Beneluxlanden aanvaardt de Regering van het Koninkrijk der Nederlanden niet het bepaalde in artikel 26, eerste en derde lid, in haar betrekkingen met België en Luxemburg.

De Regering van het Koninkrijk der Nederlanden behoudt zich de mogelijkheid voor, van deze bepalingen af te wijken voor zover betreft haar betrekkingen met de andere lidstaten van de Europese Economische Gemeenschap.

Toelichting

De wijzigingen, aangebracht in het ontwerp van een nieuwe uitleveringswet, vloeien voort uit hetgeen in de memorie van antwoord omtrent dat ontwerp is gesteld. Ten aanzien van de onder II aangegeven wijzigingen in de ontwerp-goedkeuringswet moge hier het volgende worden opgemerkt.

Het Benelux-overleg, waarvan sprake is aan het slot van de memorie van toelichting op de ontwerp-goedkeuringswet, heeft geleid tot volledige overeenstemming omtrent de voorbehouden en verklaringen die — uiteraard behoudens goedkeuring door de parlementen — door de drie landen zullen worden gemaakt, c.q. afgelegd, bij de bekrachtiging van de beide Europese verdragen. De nota van wijzigingen geeft onder II, samen met artikel 2, onder *a*, van het goedkeuringsontwerp, de in gezamenlijk overleg vastgestelde tekst van de voorbehouden weer. Als gevolg van het overleg zijn enerzijds de in het goedkeuringsontwerp geformuleerde voorbehouden gewijzigd, anderzijds daaraan nieuwe reserves toegevoegd. De wijzigingen, waarvan die van artikel 2, onder *b*, van het wetsontwerp reeds ter sprake kwam in de memorie van antwoord, zijn hoofdzakelijk van redactionele aard.

Nieuw zijn de voorbehouden die thans zijn opgenomen in artikel 2, onder *c* en *e*, tweede alinea, en in artikel 4, onder *b*, *c* en *d*, tweede alinea.

De reserve, opgenomen in artikel 2, onder *c*, dient om reciprociteit te kunnen handhaven ingeval een uitleveringsverzoek betrekking heeft op een delict, begaan buiten het grondgebied van de verzoekende staat, en deze in een overeenkomstig geval zelf bevoegd zou zijn de uitlevering te weigeren.

Door de reserve, opgenomen in artikel 2, onder *e*, tweede alinea, wordt de mogelijkheid opgehouden voor van het Europese Verdrag afwijkende regelingen in E.E.G.-verband.

Het voorbehoud, geformuleerd in artikel 4, onder *b*, sluit voor wat Nederland betreft de mogelijkheid uit dat preventief gedetineerden naar het buitenland worden overgebracht voor het afleggen van een getuigeverklaring of ter confrontatie. Het overbrengen van gevangenen zal slechts plaatsvinden, indien bijzondere omstandigheden zich daartegen niet verzetten.

De reserve, opgenomen in artikel 4, onder *c*, beperkt de kennisgeving van beslissingen die met betrekking tot een uitgesproken veroordeling worden genomen, tot de beslissingen waarvan in het strafregister aantekening wordt gehouden. In Nederland worden bijvoorbeeld wijzigingen in de voorwaarden van een voorwaardelijk vonnis niet in de strafregisters opgenomen. Van die wijzigingen zal dan ook geen mededeling worden gedaan aan de staat waarvan de veroordeelde onderdaan is.

Met betrekking tot het voorbehoud, geformuleerd in artikel 4, onder *d*, tweede alinea, geldt hetgeen hiervoren is opgemerkt bij artikel 2, onder *e*, tweede alinea.

De Minister van Justitie,

SAMKALDEN.

De Minister van Buitenlandse Zaken,

J. LUNS.